

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/17/2017
Identifikačné číslo spisu: 7016200159
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7016200159.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: APHRODITE - Slovenské liečebné kúpele Rajecké Teplice, s.r.o., so sídlom Panenská 33, 811 03 Bratislava, IČO: 36 006 297, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Chlapík s. r. o., so sídlom Sládkovičova 167/13, 010 01 Žilina, IČO: 47 232 072, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, 040 01 Košice, IČO: 00 166 405, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2016/2060, O-694/2015 z 13. januára 2016 a o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/51/2016-34 z 5. apríla 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/51/2016-34 z 5. apríla 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného Národného inšpektorátu práce č. OPS/BEZ/2016/2060, O-694/2015 z 13. januára 2016 a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa Inšpektorátu práce Prešov č. 135/2015-R z 28. októbra 2015 z r u š u j e a v e c v r a c i a správneho orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania ako aj trov konania na krajskom súde.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č k. 6S/51/2016-34 z 5. apríla 2017 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2016/2060, O -694/2015 z 13. januára 2016 ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni Inšpektorátom práce Prešov (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 135/2015-R z 28. októbra 2015, ktorým prvostupňový správny orgán podľa § 19 ods. 2 písm. a) bod 1 zákona č 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) uložil žalobcovi pokutu vo výške 2.000 Eur z dôvodu, že na základe výkonu inšpekcie práce u žalobcu ako zamestnávateľa na pracovisku: Rekonštrukcia kúpeľného domu a hotela

APHRODITE, Rajecké Teplice, 15. mája 2015 o 9:55 hod. bolo zistené porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

2. V odôvodnení rozsudku správny súd skonštatoval skutkový stav tak, že je nesporne preukázané, že 13. mája 2015 došlo k uzatvoreniu pracovnej zmluvy medzi žalobcom ako zamestnávateľom a občanom Bulharskej republiky K. A. R., (ďalej len „... R.“) ako zamestnancom, s dohodnutým výkonom práce ako pomocný stavebný robotník, pričom deň uzatvorenia zmluvy, t. j. 13. mája 2015, bol aj dňom nástupu do práce. Pracovný pomer založený touto pracovnou zmluvou bol uzatvorený na dobu určitú, a to do 18. decembra 2015. Žalobca si v súvislosti s uvedeným zamestnancom splnil svoju oznamovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni až dňa 15. mája 2015 o 12:59 hod. Správny súd z obsahu Protokolu a Dodatku č. 1 k Protokolu skonštatoval, že v čase vykonanej kontroly 15. mája 2015 sa na pracovisku žalobcu nachádzalo 8 občanov Bulharskej republiky, medzi ktorými bol aj J.. R., ktorý bol fyzicky kontrolovaný v čase o 09:55 hod., Inšpektorom práce boli poskytnuté fotokópie pracovných zmlúv, vrátane pracovnej zmluvy uzatvorenej s p. R. a p. R. v čase výkonu kontroly prvostupňovým orgánom vykonával na pracovisku žalobcu delenie železného materiálu - oceľovej roxorovej siete, a to pomocou elektrickej ručnej rozbrusovačky, pričom pracovisko žalobcu bolo inšpektormi prvostupňového orgánu monitorované ešte pred zahájením kontroly, a fyzická kontrola bola zahájená v čase od 09:40 hod. Pán R. pracovisko žalobcu počas celého priebehu výkonu kontroly neopustil a sústavne vykonával vyššie uvedenú činnosť. Tento opis skutkového stavu zachyteného v Protokole a Dodatku č. 1 k Protokolu celkom zjavne nasvedčuje tomu, že v čase výkonu kontroly p. R. vykonával pre žalobcu závislú prácu, pričom tieto zistenia správneho orgánu žalobca žiadnym relevantným spôsobom nevyvrátil, a to ani predloženými dôkazmi (kópia knihy príchodov a odchodov, kópia čestného prehlásenia p. R.), prípadne tvrdením o nevyplatení mzdy uvedenému zamestnancovi za 15. máj 2015. Ani obrana žalobcu týkajúca sa neprítomnosti nadriadených p. R. v čase jeho prítomnosti na pracovisku, t. j. nevedomosti žalobcu o prítomnosti tohto zamestnanca na pracovisku v čase kontroly, nezakladá vyvinenie sa žalobcu spod zodpovednosti za správny delikt, ktorý mu bol správnymi orgánmi kladený za vinu a za páchanie ktorého mu bola uložená pokuta. Žalobca mal totiž s p. R. riadne uzatvorenú pracovnú zmluvu, a to s nástupom do práce už 13. mája 2015, a preto jeho prípadná neprítomnosť v práci v dňoch 13.-14. mája 2015 a tiež neskorý príchod 15. mája 2015 nemá z pohľadu zavineného porušenia zákazu nelegálneho zamestnávania žalobcu žiadnu relevanciu a uvedené zistenia prvostupňového orgánu nespochybňuje ani čestné prehlásenie p. R. zo 16. júla 2015, keď čestné vyhlásenie je len jedným z podkladov na rozhodnutie správneho orgánu, pričom sa v tejto súvislosti správny súd stotožnil s názorom žalovaného, že na zistenie skutkového stavu sa obsah čestného vyhlásenia použije len v prípadoch, keď určité skutočnosti slúžiace ako podklad pre rozhodnutie nemožno predložiť buď vôbec, alebo len s neprímeranými ťažkosťami, prípadne ak je to podľa názoru správneho orgánu v konkrétnej situácii prípustné z dôvodu pružnosti a hospodárnosti konania. Správny súd mal teda za to, že skutkový stav zistený správnymi orgánmi bol dostačujúci na prijatie záveru o vzniku zodpovednosti žalobcu za správny delikt spočívajúci v porušení zákazu nelegálneho zamestnávania podľa § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní, nakoľko bolo nepochybne preukázané, že J.. R. mal so žalobcom v čase výkonu inšpekcie platne uzatvorenú pracovnú zmluvu, bol prítomný na pracovisku žalobcu a vykonával pomocné stavebné práce. Správny súd zdôraznil, že zo všetkých okolností tohto prípadu vyplýva, že žalobca si splnil svoju oznamovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni podľa § 231 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení týkajúcu sa uvedeného zamestnanca až po vykonaní predmetnej inšpekcie, t. j. po začatí výkonu pracovnej činnosti p. R., preto obranu žalobcu považoval za účelovú.

3. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovaný nemá na náhradu trov konania zo zákona nárok.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhoval, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie.

5. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ zopakoval skutkový stav zhodne, ako bol tento prezentovaný v žalobe a uviedol, že s právnym posúdením a odôvodnením napadnutého rozsudku nesúhlasí, pričom zdôraznil, že v čase výkonu inšpekcie práce p. R. nevykonával pre žalobcu závislú prácu, keďže sa síce nachádzal na pracovisku v čase kontroly vykonávanej Inšpektorátom práce, avšak v nie v čase určenom zamestnávateľom a vykonával činnosti bez pokynu zamestnávateľa alebo jeho povereného zamestnanca, a teda neboli naplnené základné atribúty definície závislej práce, pod ktorou je potrebné rozumieť prácu vykonávanú vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca, osobne zamestnancom pre zamestnávateľa, podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene, v pracovnom čase určenom zamestnávateľom (§ 1 ods. 2 Zákonníka práce). S uvedeným podľa sťažovateľa korešponduje aj to, že v čase výkonu inšpekcie práce bol na pracovisku prítomný J.. F., ktorý však nebol povereným zamestnancom na udeľovanie pokynov zamestnancom patriacich do skupiny bulharských občanov, kde bol zaradený aj p. R.. Sťažovateľ zdôraznil, že neexistuje žiaden dôkaz o tom, že p. R. dostal od zamestnávateľa alebo jeho povereného zamestnanca pokyny na vykonávanie konkrétnej práce, nakoľko to nevyplývalo ani z jeho pracovnej zmluvy, kde je druh práce špecifikovaný všeobecne ako „pomocný stavebný robotník - dohodnutý druh práce je špecifikovaný opisom pracovných činností a žalovaný ani Inšpektorát práce neuviedli žiaden iný dôkaz preukazujúci, že žalobca ako zamestnávateľ mu dal pokyn na vykonávanie konkrétnej pracovnej činnosti 15. mája 2015, kedy prebehla kontrola z Inšpektorátu práce. Súčasne sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že okamžité skončenie pracovného pomeru so zamestnancom je prípustné pri minimálne trojdňovej dĺžke absencie zamestnanca, sťažovateľ teda nemal reálne možnosť ukončiť pracovný pomer s p. R. už 15. mája 2015, nakoľko p. R. sa tohto istého dňa dostavil na pracovisko, avšak nie v čase stanovenom v zmysle pracovnej zmluvy, čím neboli naplnené podmienky pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Navyše, tento náležitým spôsobom ospravedlnil svoju absenciu v uvedených dňoch a zamestnávateľ (sťažovateľ) jeho dôvody akceptoval. Záverom kasačnej sťažnosti sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že z kontrolovaných ôsmich zamestnancov, t. j. pracovnej skupiny bulharských občanov, nebola splnená z uvedených dôvodov oznamovacia povinnosť len u jedného zamestnanca, a to p. R., a teda sťažovateľ nemal ani ekonomicky ani logicky dôvod nelegálne zamestnávať jedného zamestnanca, ako sa mu to dáva za vinu, navyše v priebehu doterajšej činnosti sťažovateľa boli u neho už v minulosti vykonávané početné kontroly Inšpektorátu práce, smerujúce k zisteniu nelegálnej práce, pričom takýto nedostatok nikdy zistený nebol.

6. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom, ktorý považuje za vecne správny a zákonný.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 31. januára 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

8. Základným účelom inšpekcie práce je zabezpečiť zlepšenie stavu pracovísk a stavu pracovných vzťahov tak, aby prinajmenšom vyhovovali príslušným predpisom. Úlohou inšpekcie práce teda je aj vyhľadávanie, postihovanie a potieranie nelegálneho zamestnávania, ktoré je nebezpečným spoločenským javom s cieľom ochrany zamestnancov.

9. Na to, aby správny orgán mohol účastníka konania za prejednávany správny delikt postihnúť, musí byť nesporne preukázané, že k spáchaniu správneho deliktu došlo a správny delikt spáchal účastník, ktorému sa spáchanie správneho deliktu kladie za vinu. V prípade, ak nastanú pochybnosti, či k spáchaniu správneho deliktu došlo, resp. v osobe páchatel'a, tieto pochybnosti je v zmysle zásady „in dubio pro reo“ nutné vykladať v prospech páchatel'a.

10. V predmetnej veci je predmetom súdneho prieskumu rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o pokute za správny delikt (§ 19 ods. 2 písm. a) bod 1 zákona o inšpekcii práce), ktorého sa mal dopustiť žalobca na tom skutkovom a právnom základe, že na základe výkonu inšpekcie práce u žalobcu ako zamestnávateľa na pracovisku: Rekonštrukcia kúpeľného domu a hotela APHRODITE, Rajecké Teplice, 15. mája 2015 o 9:55 hod. bolo zistené porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

11. Kasačný súd, po tom, čo sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu žalovaného, nadobudol pochybnosti o tom, či došlo k spáchaniu správneho deliktu.

12. Z doposiaľ vykonaného dokazovania je zrejmé, že v čase výkonu kontroly u žalobcu ako zamestnávateľa na pracovisku: Rekonštrukcia kúpeľného domu a hotela APHRODITE, Rajecké Teplice, 15. mája 2015 o 9:55 hod. boli na pracovisku kontrolované osoby F. H. A., R. U. H., C. A. A., H. A. D., T. T. R., Y. D., H. P. a sporný p. R., v prípade ktorého bolo zistené, že tento nie je zmysle § 231 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení prihlásený podľa § 4 ods. 1 na nemocenské poistenie, na dôchodkové postenie a na poistenie v nezamestnanosti, čo žalobca odôvodnil tým, že pán R. sa v práci v dňoch 13. 14. mája 2015 nenachádzal vôbec a 15. mája 2015 sa na pracovisko dostavil po začatí pracovného času, po tom čo vedúci pracovnej skupiny bulharských občanov (J. P.) im prideliť prácu a z dôvodu iných pracovných povinností opustil pracovisko. Žalobca prvotne mienil ukončiť s p. R. pracovný pomer založený zmluvou z 13. mája 2015, k čomu však nedošlo, nakoľko p. R. neskôr ospravedlňoval svoju neprítomnosť na pracovisku z dôvodu potreby vybavenia si svojich osobných záležitostí, čo sa žalobca rozhodol akceptovať a súhlasil, aby zamestnanec p. R. zostal pracovať v tejto pracovnej skupine. Uvedené žalobca preukazoval predložením výňatku z knihy príchodov a odchodov z dní 13. - 16. mája 2015, z ktorých vyplýva, že p. R. sa mal na pracovisku nachádzať až 16. mája 2015 a čestného vyhlásenia p. R., ktorý uviedol, že na výkon práce nastúpil až 16. mája 2015, pričom 15. mája 2015 sa na pracovisko dostavil v dopoludňajších hodinách, kde chcel s vedúcim pracovnej skupiny dohodnúť prácu na nasledujúci deň, ten však nebol prítomný. Z vyjadrení žalobcu vyplýva, že Peter Horník, ako vedúci skupiny bulharských občanov, určoval pri nástupe do práce jednotlivým zamestnancom rozsah a druh práce, ktorej výkon následne kontroloval po skončení pracovnej smeny, ako aj sledoval ich dochádzku, ktorú podpisom osvedčoval v knihe príchodov a odchodov.

13. Žalovaný argumentáciu žalobcu ako celok odmietol, čo odôvodnil tým, že kontrolovaná fyzická osoba v čase výkonu inšpekcie práce vykonávala pomocné stavebné práce pomocou elektrickej ručnej rozbrušovačky, teda pomocou pracovného prostriedku, ktorý mu musel žalobca prideliť a výkonom takejto práce ho poveriť. Nad rámec uvedeného žalovaný uviedol, že je povinnosťou zamestnávateľa pracovisko zabezpečiť tak, aby sa tam nezdržovali cudzie osoby. Záver o tom, že p. R. reálne vykonával pre žalobcu závislú prácu vychádzal z objektívnych skutočností (existencia pracovnej zmluvy, prítomnosť p. R. na pracovisku) a zo skutočnosti, že pracovisko bolo pozorované aj bezprostredne pred začiatkom inšpekcie práce.

14. Žalovaný ustálil, že p. R. vykonával pre žalobcu závislú prácu, napriek tomu, že žalobca vyslovene uviedol, že skupine bulharských občanov prideliť prácu Peter Horník, ktorý opustil pracovisko skôr, ako sa tam p. R. dostavil, čo vyplýva z evidencie dochádzky zamestnancov, ako to aj potvrdil sám p. R.. V rámci správneho konania žalovaný nevypočul ani p. R., ani p. J. P.F. za účelom osvedčenia tvrdených skutočností.

15. Závislá práca je práca vykonávaná vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca, osobne zamestnancom pre zamestnávateľa, podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene, v pracovnom čase určenom zamestnávateľom (§ 1 ods. 2 Zákonníka práce).

16.. Vzhľadom na všetky doposiaľ zistené skutočnosti existujú dôvodné pochybnosti, že činnosť J.. R., ktorá bola inšpektormi práce spozorovaná, konkrétne pomocné stavebné práce pomocou elektrickej ručnej rozbrušovačky, napĺňa znaky závislej práce, keď nebolo žalovaným preukázané, že J.. R. konal podľa pokynov zamestnávateľa.

17. Obrana žalobcu sa vzhľadom na všetky predložené dôkazy javí ako dôveryhodná, keď žalobca dokázal nielen odôvodniť existenciu pracovnej zmluvy a prítomnosť J.. R. na pracovisku, ale predložil relevantné dôkazy, ktoré s uvedenými tvrdeniami žalobcu korešpondujú a navyše, v kontexte s tvrdením žalobcu, že neexistuje ani ekonomicky ani logicky dôvod nelegálne zamestnávať práve jedného zamestnanca (cudzinca) v pracovnej skupine cudzincov, sa javia aj ako logické.

18. Možno skonštatovať, že obrana žalobcu je v celom konaní konzistentná a logická. Žalovaný žiadnym relevantným spôsobom túto obranu nespochybnil a napriek tomu, že mal o jej účelovosti pochybnosti, ani nevykonal prípustné dôkazy za účelom jej verifikácie, resp. jej vyvrátenia, a to napríklad výsluchom p. J. P.Í. a p. R..

19. Vzhľadom na to, že žalovaný žiadnymi relevantnými dôkazmi nedokázal vyvrátiť žalobcom tvrdené skutočnosti, existujú pochybnosti, že došlo k spáchaniu správneho deliktu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti žalobou napadnutého rozhodnutia, resp. rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa (skutková veta).

20. Zisťovanie podkladov pre rozhodnutie v zmysle ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku patrí k ťažiskovým činnostiam orgánov verejnej správy v správnom konaní. V podstate ide o poznávací proces určitých predmetov alebo javov, ktorý smeruje k zisteniu skutočného stavu. Výsledky tohto procesu slúžia ako podklad na vydanie rozhodnutia. Požiadavka zákona čo najúplnejšie a najpresnejšie zistiť skutočný stav veci je procesným vyjadrením zásady materiálnej pravdy. Správny poriadok ukladá správne orgánu povinnosť presne a úplne zistiť skutočný stav veci. Úplnosť zistenia podkladov znamená, že boli vykonané všetky prešetrenia a dôkazy, ktoré majú pre danú vec rozhodujúci význam. Presnosť zistenia znamená, že skutkové zistenia vyvedené z vykonaného prešetrenia zodpovedajú skutočnému stavu a nie sú ani nepresne interpretované, ani skreslené či už vedome, alebo nevedome.

21. Slovenská republika sa v čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zaväzuje, že uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky. Kľúčovým medzinárodným dokumentom, ktorý ustanovuje istý štandard základných ľudských práv a slobôd a zároveň aj zabezpečuje mechanizmus kontroly ich dodržiavania v praxi je Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý vznikol na pôde Rady Európy.

22. V tejto súvislosti kasačný súd považuje za potrebné zdôrazniť aplikáciu zásad, ktoré platia v trestnom konaní (predmetom ktorého je postihovanie trestných činov) pri ukladaní správnych sankcií. Aj keď je použitie analógie ako interpretačného postupu v oblasti správneho práva výnimočné, jednou z oblastí, v ktorej sa analógia uplatňuje, je práve oblasť správneho trestania, v ktorej sa analogicky uplatňujú zásady platiace v trestnom procese. Aj samotný správny súdny poriadok v ustanovení § 195 písm. c) a d) ukladá správne orgánu, mimo žalobných bodov preveriť, či boli v procese správneho trestania dodržané tieto zásady. Jednou zo zásad platiacich v trestnom procese je zásada úplného zistenia skutkového stavu, čo znamená zistenie skutkového stavu v rozsahu a spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, že sa skutok stal, že ho spáchal obvinený a že sa stal takým spôsobom, ako je popísaný v rozhodnutí o uložení sankcie. V prípade akýkoľvek pochybností potom platí zásada in dubio pro reo.

23. Z vykonaného dokazovania nemožno preto usúdiť, že bol riadne a bez pochybností zistený skutočný

stav veci, preto kasačný súd v zmysle ust. § 462 ods. 2 a § 191 ods. 1 písm. e) S.s.p. zmenil kasačnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie správneho súdu a zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

24. V ďalšom konaní žalovaný vykoná potrebné dôkazy v rozsahu potrebnom na to, aby mohla byť posúdená obrana žalobcu, minimálne výsluchom p. J. P. a p.R., a v prípade, ak sa vierohodným spôsobom túto obranu žalobcu nepodarí žalovanému vyvrátiť, rozhodne v zmysle zásady „in dubio pro reo“.

25. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 k § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal úplnú náhradu trov konania (§ 175 ods. 1 S.s.p.). O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 S.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.